KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
27. februar 2002 *

I sag T-132/01 R,

Euroalliages, Bruxelles (Belgien),

Péchiney électrométallurgie, Courbevoie (Frankrig),

Vargön Alloys AB, Vargön (Sverige),

Ferroatlántica, Madrid (Spanien),

ved avocats D. Voillemot og O. Prost,

sagsøgere,

støttet af

Kongeriget Spanien ved L. Fraguas Gadea, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

* Processprog: fransk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuschitz og S. Meany, som befuldmægtigede, bistået af barrister A.P. Bentley, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af

TNC Kazchrome, Alma Ata (Kasakhstan)

og

Alloy 2000 SA, Luxembourg (Luxembourg),

ved barrister J.E. Flynn og solicitors J. Magnin og S. Mills,

intervenienter,

angående en principal påstand om, at gennemførelsen af Kommissionens afgørelse 2001/230/EF af 21. februar 2001 (EFT L 84, s. 36) udsættes, for så vidt som den afslutter antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, og at det pålægges Kommissionen at genindføre den antidumpingtold, der er udløbet, og en subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen at stille krav om, at importørerne af ferrosilicium med oprindelse i disse fire lande stiller en garanti, der svarer til den antidumpingtold, der er udløbet, og lader deres import registrere, eller en mere subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen over for de nævnte importører at stille krav om, at de lader deres import registrere,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Relevante retsforskrifter

1 Artikel 11, stk. 1 og 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), der har overskriften »Varighed, genoptagelse af undersøgelser og tilbagebetalinger«, bestemmer:

»1. En antidumpingforanstaltning forbliver kun i kraft så længe og i det omfang, det er nødvendigt for at modvirke dumping, som forvolder skade.

2. Endelige antidumpingforanstaltninger udløber fem år efter indførelsen heraf eller fem år efter datoen for afslutningen af den seneste genoptagelse af en undersøgelse, som omfattede både spørgsmålet om dumping og skade, medmindre det som led i en genoptagelse af en undersøgelse fastslås, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde

dumping sted med deraf følgende skade. En undersøgelse genoptages ved foranstaltningernes udløb på Kommissionens initiativ eller på anmodning fremsat af eller på vegne af producenterne i Fællesskabet, og foranstaltningerne forbliver i kraft, indtil resultatet af en sådan undersøgelse foreligger.

[...]«

2 Artikel 21, stk. 1, i samme forordning, der har overskriften »Fællesskabets interesser«, er affattet således:

»En afgørelse om, hvorvidt det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind, træffes på grundlag af en vurdering af alle involverede parters interesser som helhed, herunder den indenlandske erhvervsgrens, brugernes og forbrugernes interesser, og der træffes kun afgørelse i henhold til denne artikel, når alle parter har haft lejlighed til at tilkendegive deres synspunkter i henhold til stk. 2. I en sådan undersøgelse tages der særligt hensyn til behovet for at bringe den fordrejning af handelen, som skyldes skadevoldende dumping, til ophør og at genskabe en situation med effektiv konkurrence. De foranstaltninger, der træffes på grundlag af den konstaterede dumping og deraf følgende skade, må ikke anvendes, når myndighederne på grundlag af alle fremlagte oplysninger klart kan fastslå, at det ikke er i Fællesskabets interesse at anvende sådanne foranstaltninger.«

Sagens forhistorie

3 Der blev indført endelige antidumpingforanstaltninger vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i flere lande, dels ved Rådets forordning (EF) nr. 3359/93 af 2. december 1993 om ændring af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Rusland, Kasakhstan,

Ukraine, Island, Norge, Sverige, Venezuela og Brasilien (EFT L 302, s. 1), dels ved Rådets forordning (EF) nr. 621/94 af 17. marts 1994 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Sydafrika og Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 77, s. 48).

4 Den 10. juni 1998 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om det forestående udløb af gyldigheden af visse antidumpingforanstaltninger (EFT C 177, s. 4).

5 Efter offentliggørelsen af denne meddelelse fremsatte Euroalliages, som er ferrolegeringsindustriens forbindelsesudvalg, en anmodning i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, om en fornyet undersøgelse af de foranstaltninger vedrørende import hidrørende fra Brasilien, Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela, der kommer til udløb.

6 Da Kommissionen efter høring af Det Rådgivende Udvalg havde fastslået, at der fandtes tilstrækkelige beviser til at begrunde indledning af en fornyet undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, offentliggjorde den en meddelelse om indledning af en sådan procedure i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT 1998 C 382, s. 9) og iværksatte en undersøgelse. Undersøgelsen af dumpingpraksis omfattede perioden fra den 1. oktober 1997 til den 30. september 1998. Undersøgelsen af skaden omfattede perioden, der løb fra 1994 indtil undersøgelsesperiodens udløb.

7 Kommissionen vedtog den 21. februar 2001 afgørelse 2001/230/EF om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Brasilien, Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela (EFT L 84, s. 36, herefter »den anfægtede afgørelse«).

Den anfægtede afgørelse

8 Det anføres i den anfægtede afgørelse, at den foretagne fornyede undersøgelse førte Kommissionen til, for så vidt angår importen af ferrosilicum med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, at konkludere, at foranstaltningernes udløb favoriserede fortsat eller fornyet dumping og skade.

9 Den anfægtede afgørelses betragtning 129 er affattet således:

»I lyset af konstateringen af, at der er sandsynlighed for fortsat og fornyet dumping, og at dumpingimporten med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland [og Ukraine] måske vil stige betydeligt, hvis foranstaltningerne udløber, konkluderes det, at EF-erhvervsgrenens situation vil blive forværret. Selv om det er vanskeligt at vurdere omfanget af denne forværring, er det ikke desto mindre sandsynligt, at der igen vil blive forvoldt skade i betragtning af, at erhvervsgrenens priser og rentabilitet er faldende. For Venezuelas vedkommende er det ikke sandsynligt, at det vil få nogen væsentlig skadelig virkning, hvis foranstaltningerne udløber.«

10 Kommissionen undersøgte herefter, om opretholdelsen af antidumpingforanstaltningerne var i Fællesskabets interesse. Inden for rammerne af denne vurdering tog Kommissionen hensyn til flere forhold, nemlig for det første til den omstændighed, at EF-erhvervsgrenen ikke har været i stand til at drage tilstrækkelig fordel af de foranstaltninger, der blev indført i 1987, eller var i stand til at overtage markedsandele fra de EF-producenter, der forsvandt fra markedet (betragtning 151 til den anfægtede afgørelse), og for det andet til den omstændighed, at stålproducenterne i Fællesskabet har lidt under negative følgevirkninger i form af ekstra omkostninger i løbet af den periode, hvor disse antidumpingforanstaltninger fandt anvendelse (betragtning 152).

11 Kommissionen fastslog følgende i den anfægtede afgørelses betragtning 153 og 154:

»153 De nøjagtige følgevirkninger af foranstaltningernes udløb for EF-erhvervsgrenen er uklare, og tidligere erfaringer viser, at det ikke er sikkert, at en opretholdelse af foranstaltningerne vil medføre betydelige fordele for EF-erhvervsgrenen. Derimod er det tydeligt, at stålindustrien i lang tid har været udsat for kumulerede negative virkninger, som ville blive unødigt forlænget, hvis foranstaltningerne blev opretholdt.

154 Kommissionen kunne derfor klart konkludere, at en opretholdelse af de gældende foranstaltninger ville være i strid med Fællesskabets interesser efter at have vurderet følgevirkningerne af henholdsvis en videreførelse og ophævelse af foranstaltningerne for alle involverede parters interesser, jf. artikel 21 i grundforordningen. Foranstaltningerne bør derfor udløbe.«

12 Af disse grunde bestemmes det i den anfægtede afgørelses dispositive del, at den omhandlede antidumpingprocedure afsluttes, hvorved foranstaltningerne vedrørende den undersøgte import udløber.

Retsforhandlinger

13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. juni 2001 har Euroalliages, Péchiney électrométallurgie, Vargön Alloys AB og Ferroatlántica (herefter »Euroalliages m.fl.« eller »sagsøgerne«) i medfør af artikel 230, stk. 4, EF anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelses eneste artikel.

14 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgerne også fremsat en begæring med en principal påstand om, at gennemførelsen af den anfægtede afgørelse udsættes, for så vidt som den afslutter antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, og at det pålægges Kommissionen at genindføre den ved forordning nr. 3359/93 og forordning nr. 621/94 indførte antidumpingtold, og en subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen at stille krav om, at importørerne af ferrosilicium med oprindelse i disse fire lande stiller en garanti, der svarer til den ved forordning nr. 3359/93 og forordning nr. 621/94 indførte antidumpingtold, og at de lader deres import registrere, og endelig en mere subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen over for de nævnte importører at stille krav om, at de lader deres import registrere.

15 Kommissionen indgav skriftlige indlæg vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler den 5. juli 2001.

16 Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 11. juli 2001.

17 Ved kendelse af 1. august 2001 i sagen Euroalliages m.fl. mod Kommissionen (sag T-132/01 R, Sml. II, s. 2307, herefter »kendelsen af 1. august 2001«) har Rettens præsident bestemt, at importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine skal undergives en registreringsprocedure, hvor importørerne ikke skal stille garanti.

18 Ved flere skrivelser, der blev modtaget på Rettens Justitskontor i løbet af august måned 2001, og formelt ved skrivelse af 30. august 2001 har sagsøgerne — med henblik på at tydeliggøre den retsstilling, der efter deres opfattelse skulle have foreligget den 1. august 2001 — begæret konklusionen i kendelsen af 1. august 2001 ændret på grundlag af artikel 108 i Rettens procesreglement.

19 Efter at have hørt Kommissionen om denne begæring forkastede Rettens præsident begæringen af 30. august 2001 ved kendelse af 12. september 2001 i sagen Euroalliages m.fl. mod Kommissionen (sag T-132/01 R, ikke trykt i Samling af Afgørelser) og udsatte afgørelsen om sagens omkostninger.

20 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14. december 2001 i sagen Euroalliages m.fl. mod Kommissionen (sag C-404/01 P(R), Sml. I, s. 10367, herefter »kendelsen af 14. december 2001«) ophævedes kendelsen af 1. august 2001 som følge af den af Kommissionen iværksatte appel. Kendelsen af 14. december 2001 hjemviste sagen til Retten og udsatte afgørelsen om sagens omkostninger.

21 Efter denne hjemvisning til Retten har Euroalliages m.fl anmodet om, at visse oplysninger i sagen behandles fortroligt i forhold til de parter, der er blevet indrømmet adgang til at intervenere i sagen for Domstolen, dvs. Kongeriget Spanien, TNC Kazchrome (herefter »Kazchrome«) og Alloy 2000 SA (herefter »Alloy 2000«).

22 Sagsøgernes anmodning om fortrolig behandling blev meddelt Kommissionen den 14. januar 2002.

23 Euroalliages m.fl. og Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg efter sagens hjemvisning til Retten henholdsvis den 10. og 25. januar 2002.

24 Kongeriget Spanien, der intervenerer til støtte for sagsøgernes påstande, har afgivet indlæg den 15. februar 2002.

25 Kazchrome og Alloy 2000, der er indtrådt til støtte for Kommissionens påstande, har også afgivet indlæg den 15. februar 2002.

Parternes påstande efter hjemvisningen til Retten

26 Euroalliages m.fl. har nedlagt følgende påstande:

— Det bestemmes, at importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine skal undergives en registreringsprocedure, hvor importørerne ikke skal stille garanti.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

— Det bestemmes, at importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine skal undergives en registreringsprocedure, hvor importørerne ikke skal stille garanti.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Den af Euroalliages m.fl. fremsatte begæring om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

— Euroalliages m.fl. tilpligtes at betale sagens omkostninger herunder omkostningerne i forbindelse med den første sag for Retten og appelsagen for Domstolen.

29 Kazchrome og Alloy 2000 har nedlagt følgende påstande:

— Den af Euroalliages m.fl. fremsatte begæring om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

— Euroalliages m.fl. tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med Kazchrome og Alloy 2000's intervention, herunder omkostningerne i forbindelse med deres intervention i appelsagen for Domstolen.

Retlige bemærkninger

30 I henhold til artikel 242 EF og 243 EF, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21),

kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

31 Artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement bestemmer, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at de begærede foreløbige forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede (fumus boni juris). Disse betingelser er kumulative, således at en begæring vedrørende sådanne foranstaltninger ikke kan tages til følge, når en af dem ikke er opfyldt (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 30, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 1.2.2001, sag T-350/00 R, Free Trade Foods mod Kommissionen, Sml. II, s. 493, præmis 32).

32 Da parternes skriftlige indlæg indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan træffes afgørelse vedrørende begæringen, er det ufornødent, at parterne afgiver mundtlige indlæg.

Parternes indlæg efter hjemvisningen

33 Euroalliages m.fl. har gjort gældende, at kendelsen af 14. december 2001 ikke rejser tvivl om deres ret til at få foreskrevet foreløbige forholdsregler i den foreliggende sag.

34 Således som det fremgår af denne kendelse (præmis 68, 71 og 75), består den urigtige retsanvendelse, der blev foretaget i kendelsen af 1. august 2001, deri, at det »udelukkende« på grundlag af den usikkerhed, der var forbundet med et eventuelt erstatningssøgsmål, blev konkluderet, at tabet havde en uoprettelig karakter.

35 Ifølge sagsøgerne beror tabets uoprettelige karakter dog ikke alene på denne usikkerhed, men på tre forhold, der specielt gør sig gældende i den foreliggende sag, herunder denne usikkerhed, der er nævnt i præmis 71-74 i kendelsen af 1. august 2001.

36 Hvad for det første angår den import, der berøres af den anfægtede afgørelse, har Domstolens præsident ikke rejst tvivl om, at der er risiko for, at sagsøgerne lider en alvorlig skade, hvis antidumpingforanstaltningerne udløber. I det omfang det ikke er enhver væsentlig skade som omhandlet i grundforordningens artikel 3, der nødvendigvis udgør en alvorlig skade (præmis 59 i kendelsen af 14. december 2001), gør anerkendelsen af en alvorlig skade sagsøgernes situation særlig og betyder, at skaden er så alvorlig, at den kun vanskeligt lader sig genoprette. Herudover er det særligt sjældent, at skadens alvorlighed anerkendes i selve den omtvistede afgørelse.

37 Sagsøgerne har dernæst under henvisning til præmis 72 i kendelsen af 1. august 2001 anført, at den omtvistede afgørelse faktisk adskiller sig fra andre afgørelser om i Fællesskabets interesse at afslutte en fornyet undersøgelse for så vidt som der i afgørelsen, som Rettens præsident har nævnt, er henvist til den fortsatte dumping. Sagsøgerne har tilføjet, at kendelsen af 1. august 2001 indirekte henviser til den anfægtede afgørelses betragtning 129, ifølge hvilken risikoen for forværring vedrørte EF-erhvervsgrenens »situation« i sin helhed. Endvidere antog Kommissionen i den anfægtede afgørelses betragtning 147, at det var sandsynligt, at prisen på ferrosilicium ville falde med 15 %, hvis foranstaltningerne udløb, hvilket bidrog til at karakterisere afgørelsen. Kommissionens påstande for så vidt angår den betydelige importstigning og faldende priser er blevet bekræftet. Ifølge oplysninger fra De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor (Eurostat), der vedrører Kasakhstan, Rusland og Ukraine, steg de importerede mængder fra 1 739 tons i første kvartal 2001 til 9 354 tons i samme års andet kvartal, og er ansat til 18 469 tons i tredje kvartal. For så vidt angår gennemsnitsprisen for import fra disse tre lande har den i andet kvartal 2001 været under 28,14% af

den gennemsnitlige pris inden for Fællesskabet og udgjort 23,7% af gennemsnitsprisen af den øvrige import fra tredjelande. Den lidte skade er derfor særlig alvorlig og dermed vanskelig at genoprette.

38 Endelig har Domstolens præsident ikke rejst tvivl om det forhold, der vedrører den usikkerhed, der er forbundet med at genoprette skaden efter et erstatningssøgsmål. Der ville kun være blevet rejst tvivl om dette forhold, i det omfang det så ud til, at forholdet »udelukkende« udgjorde konklusionen for så vidt angår skadens uoprettelige karakter, hvilket sagsøgerne har bestridt.

39 Kongeriget Spanien deler i vid udstrækning sagsøgernes argumentation. Kongeriget Spanien er af den opfattelse, at kendelsen af 14. december 2001 ikke rejser tvivl om deres ret til at opnå foreløbige forholdsregler. Navnlig er skadens alvorlige og uoprettelige karakter godtgjort, når der henses til bl.a. de tal, der blev oplyst i løbet af den periode, der gik forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, og til den betydelige stigning i de mængder ferrosilicium, der er importeret til Spanien fra Kasakhstan siden afgørelsens vedtagelse.

40 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumentation.

41 Kommissionen har nærmere bestemt for det første gjort gældende, at sagsøgerne ikke har angivet, på hvilken måde skaden, der følger af en afgørelse, som afslutter en fornyet undersøgelse, og som er vedtaget med den begrundelse, at opretholdelsen af antidumpingforanstaltningerne ikke er i Fællesskabets interesse, ikke er en nødvendig følge af en sådan afgørelse.

42 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at sagsøgerne ikke — på grundlag af et andet kriterium end det, der består i usikkerheden med hensyn til udsigten til at få medhold i en erstatningssag, hvilket kriterium Domstolens præsident har forkastet — har godtgjort, på hvilken måde deres økonomiske skade er uoprettelig eller vanskelig oprettelig.

43 Kazchrome og Alloy 2000 har tilsluttet sig Kommissionens argumentation. Selskaberne har tilføjet, at ingen af sagsøgerne har fremført nye forhold eller antydning af bevis for den hævdede skade, hvorfor det ikke kan konkluderes, at der er tale om en alvorlig og uoprettelig skade. Hvad nærmere bestemt angår den omhandlede skades alvorlighed kan det ikke antages, at Kommissionen har anerkendt alvorligheden i den anfægtede afgørelse. I øvrigt har selskaberne gjort gældende, at fastsættelse af de ønskede foreløbige forholdsregler indebærer endelige virkninger og hindrer en korrekt afvejning af de involverede interesser.

Rettens bemærkninger

44 Spørgsmålet om, hvorvidt uopsættelighedsbetingelsen i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler er opfyldt, skal vurderes på baggrund af nødvendigheden af, at der træffes en foreløbig afgørelse for at undgå, at den begærende part udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab.

45 Rettens præsident antog i sin kendelse af 1. august 2001, at uopsættelighedsbetingelsen var opfyldt. Denne kendelses præmisser vedrørende uopsætteligheds-

betingelsen er i det væsentlige gengivet i præmis 26-28 i kendelsen af 14. december 2001, hvortil der derfor henvises. Det skal imidlertid understreges, at det var blevet fastslået, at det af sagsøgerne lidte tab havde en uoprettelig karakter, når henses til de tre særlige omstændigheder, der gør sig gældende i den foreliggende sag (præmis 70 og 75 i kendelsen af 1. august 2001), dvs. for det første Kommissionens anerkendelse i den anfægtede afgørelse af, at sagsøgerne risikerer at lide et alvorligt tab, hvis antidumpingforanstaltningerne udløber (præmis 71 i kendelsen af 1. august 2001), for det andet Kommissionens konklusion i den anfægtede afgørelse, ifølge hvilken der er sandsynlighed for, at tabet indtræder igen, hvis foranstaltningerne udløber, sammenholdt med sandsynligheden for, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted (præmis 72 i kendelsen af 1. august 2001), og for det tredje, erstatningen for det lidte tab, der i det mindste er usikker, og som ikke udlignes som følge af den blotte omstændighed, at Kommissionen i henhold til artikel 235 EF og 288 EF opfylder en dom, der annullerer den anfægtede afgørelse (præmis 73 og 74 i kendelsen af 1. august 2001).

46 Rettens bedømmelse af to af de tre omstændigheder (præmis 64 i kendelsen af 14. december 2001), blev underkendt af Domstolens præsident med den begrundelse, at bedømmelsen var behæftet med en retlig mangel.

47 Domstolens præsident fastslår først, »at når en afgørelse, der afslutter en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltninger, er vedtaget som følge af, at opretholdelsen af sådanne foranstaltninger ikke er i Fællesskabets interesse, udgør den heraf følgende skade for EF-erhvervsgrenen en virkning, der ikke kan adskilles fra en sådan afgørelse« (præmis 66).

48 Herefter fastslår Domstolens præsident, at »den usikkerhed, der er forbundet med erstatning af et økonomisk tab i forbindelse med et eventuelt erstatningssøgsmål, ikke i sig selv kan anses for en omstændighed, på grundlag af hvilken det kan godtgøres, at tabet er uopretteligt, som omhandlet i Domstolens praksis« (præmis 71).

49 Endelig konkluderer Domstolens præsident, »kendelsen [af 1. august 2001] er behæftet med en urigtig retsanvendelse, idet den udelukkende begrundes med den usikkerhed, der under hensyntagen til den anfægtede afgørelses karakter, er forbundet med at få medhold i et eventuelt erstatningssøgsmål, samt fastslår, at tabet er uopretteligt, hvorfor der foreskrives foreløbige forholdsregler« (præmis 75).

50 De betragtninger, der er fremsat af Domstolens præsident, fører til, at det skal undersøges, om det af sagsøgerne hævdede økonomiske tab er uopretteligt.

51 Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at Rettens præsident forud for, at der blev taget hensyn til de tre ovennævnte omstændigheder, henviste til retspraksis, hvorefter et økonomisk tab ikke, bortset fra ganske usædvanlige tilfælde, kan anses for uopretteligt eller selv vanskeligt afhjælpeligt, da det kan være genstand for en senere økonomisk erstatning (jf. bl.a. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11.4.2001, sag C-471/00 P(R), Kommissionen mod Cambridge Healthcare Supplies, Sml. I, s. 2865, præmis 113). En sådan senere økonomisk erstatning vil enten være en følge af den berørte institutions opfyldelse af den i hovedsagen afsagte dom om annullation (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.10.1977, sagerne 113/77 R og 113/77 R-INT, NTN Toyo Bearing mod Rådet, Sml. s. 1721, præmis 5), eller, hvis dette ikke er tilfældet, helt eller delvis en følge af en erstatning i henhold til det søgsmål, der er fastsat i artikel 235 EF og 288 EF (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 26.9.1988, sag 229/88 R, Cargill m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5183, præmis 18). Idet Rettens præsident i den foreliggende sag havde fundet, at ingen af disse to alternative led i sig selv gjorde det muligt at opnå reel erstatning for den økonomiske skade, fandt han under hensyntagen til de to andre særlige omstændigheder, at erstatningen af den nævnte skade efter den dom, der afslutter hovedsagen, i det mindste var usikker.

52 Det fremgår imidlertid af præmis 70 i kendelsen af 14. december 2001, at selv om Domstolen undertiden i sine kendelser om foreløbige forholdsregler har udtalt, at en økonomisk erstatning kan opnås inden for rammerne af et af sagsøgeren anlagt

erstatningssøgsmål, har Domstolen derimod »aldrig undersøgt, hvor stor sandsynlighed der konkret er for at få medhold i et eventuelt erstatningssøgsmål, der vil kunne anlægges, i tilfælde af at den anfægtede retsakt annulleres«. Det følger af denne præmis 70, at den blotte mulighed for at anlægge et erstatningssøgsmål er tilstrækkeligt til at godtgøre, at den økonomiske skade i princippet kan genoprettes. Derfor er der ikke inden for rammerne af den foreliggende sag om foreløbige forholdsregler grund til at tage hensyn til den usikkerhed, der er forbundet med at få medhold i et eventuelt erstatningssøgsmål — som sagsøgerne vil kunne anlægge, hvis den anfægtede retsakt annulleres — med henblik på at godtgøre, om den økonomiske skade, som sagsøgerne lider, kan eller ikke kan genoprettes.

53 Det følger heraf, at dette tab, når henses til sagsøgernes argumenter, der er fremsat med henblik på at godtgøre uopsættelighed, i den foreliggende sag kun er uopretteligt, hvis det viser sig, at Euroalliages m.fl., hvis ikke den begærede foreløbige forholdsregel fastsættes, befinder sig i en situation, der kunne bringe selve deres eksistens i fare inden afsigelsen af den dom, der afsluttede hovedsagen. Eftersom formålet med en sag om foreløbige forholdsregler er at »garantere den fulde virkning af den fremtidige endelige afgørelse, således at det undgås, at den retsbeskyttelse, [Fællesskabets retsinstanser] yder, bliver mangelfuld« (kendelsen af 14. december 2001, præmis 61), skal denne fulde virkning anses for garanteret, når sagsøgerne er i stand til at bære det økonomiske tab indtil det tidspunkt, hvor der træffes en retsafgørelse i hovedsagen.

54 I det foreliggende tilfælde skal det derfor efterprøves, om sagsøgerne har godtgjort, at selve deres eksistens vil blive bragt i fare inden dommen i hovedsagen, hvis ikke gennemførelsen af den anfægtede afgørelse udsættes.

55 Det fremhæves i denne sammenhæng, at sagsøgerne ikke har rejst tvivl om de konklusioner, der er indeholdt i præmis 67 og 69 i kendelsen af 1. august 2001, i forhold til hvilke det ikke er blev fastslået, at de var behæftet med en retlig mangel.

56 Det må derfor på ny fastslås, at sagsøgerne i dette tilfælde ikke har godtgjort, at indgrebet i deres økonomiske overlevelsesevne var af en sådan art, at rationaliseringsforanstaltninger ikke ville være tilstrækkelige til at gøre det muligt for dem at fortsætte deres ferrosiliciumproduktion, indtil der blev afsagt endelig dom i hovedsagen.

57 Hertil kommer, at det ligger fast, at vurderingen af en sagsøgers materielle situation kan ske under hensyntagen til bl.a. de karakteristiske træk ved den koncern, som den er en del af i kraft af sin aktionærkreds (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15.4.1998, sag C-43/98 P(R), Camar mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 1815, præmis 36, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 30.6.1999, sag T-13/99 R, Pfizer Animal Health mod Kommissionen, Sml. II, s. 1961, præmis 155).

58 Sagsøgerne har ikke under retsmødet den 11. juli 2001 tilbagevist Kommissionens argumenter om dels, at hver af sagsøgerne tilhører en del af en stor koncern, dels at deres omsætningstal for salg af ferrosilicium i gennemsnit udgør mindre end 20% af de samlede omsætningstal for de koncerner, som sagsøgerne tilhører. Under disse omstændigheder vil de økonomiske tab, som for sagsøgerne vil følge af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse, sandsynligvis kunne opvejes inden for koncernen ved den fortjeneste, der opnås ved salget af andre produkter (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11.4.2001, sag C-477/00 P(R), Kommissionen mod Roussel og Roussel Diamant, Sml. I, s. 3037, præmis 105), og kan derfor ikke bringe selve deres eksistens i fare.

59 Da uopsætteligheds betingelsen ikke er opfyldt, bør begæringen i den foreliggende sag ikke tages til følge.

På grundlag af disse præmisser

kender

RETTENS PRÆSIDENT

for ret:

1) **Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.**

2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg, den 27. februar 2002.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident